

князь Салтанъ, за любовта му къмъ нея, на очитѣ ѝ блѣстнаха сълзи, сърцето ѝ се облѣ съ кръвъ, но нѣкакъвъ властенъ и непреодолимъ гласъ я зовѣше на подвигъ.

Въ нея нѣмаше сили да се прости съ своя женихъ. Тя хвърли само погледъ на князь Салтанъ, който седѣше на кулата и, сдържайки риданията си, се спусна къмъ широката рѣка.

Чудно лѣтно утро. Въ въздуха сж разлѣти топлота и благоухание. Въ близката гора се носи цвѣрчене на птици. Слънцето свѣти ярко. Дълбоката рѣка на широко влачи своитѣ вълни. Надъ тревата прехвъркватъ пѣстри пеперуди. Всичко живѣе, всичко се радва наоколо.

Колко е страшно да се умре!

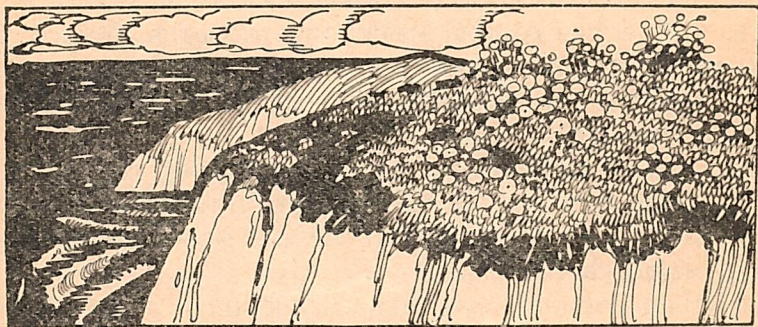
Съ ужасъ отвърна погледъ царица Любаша отъ мѣтнитѣ вълни на рѣката. Не, тя не иска да умре, тя не бива да умре!

Но нѣкакъвъ властенъ гласъ ѝ шепнѣше:

— Иди!

Нѣкаква невидима рѣка я блѣскаше напредъ.

Отпусна се царица Любаша на колѣне въ гжстата трева, прилепи горящи устни до родната земя, за която се готвѣше да умре, вдигна се следъ това и изведнѣжъ се хвърли въ рѣката отъ стрѣмния брѣгъ.

Потъна царицата. Нейниятъ женихъ и поданицитѣ ѝ напразно я търсѣха. Въ хладнитѣ вълни се скри нейното горящо сърце, което обичаше своя народъ повече, отколкото своя животъ, повече отъ своето щастие.

Изведе своитѣ войски злиятъ Кашей изъ царството на умрѣлата Любаша, съживи се, оправил се измѣчениятъ ѝ народъ, а князь Салтанъ се отправи на далечно странствуване, за да разсѣе мжката си.